

1:a söndagen i Fastan i nådens år 2023- Åke Malander

Introitus Psalm 35:1-18, Gt 1 Mos 22:1-14, Ep 2 Kor 6:1-10, Ev Matt 4:1-11, III Luk 10:17-20

Du, o Jesu, som sände ut dina lärjungar att predika ditt Ord, du har låtit samma Ord predikas även för oss. Vi ber dig: Gör oss angelägna att själva ta det till oss som det eviga livets ord, och föra det vidare ut i all världen.

De sjuttio kom glada tillbaka, så börjar dagens predikotext. Kom tillbaka från vad? Då får vi gå tillbaka och läsa det föregående. De hade varit utsända, två och två, av Jesus till platser dit han själv ämnade komma. De hade inte gett sig ut på eget bevåg. Den som ska gå ut i städerna och byarna med Jesu ord måste ju vara sänd av Jesus, för som det heter: "Hur skulle de kunna predika om de inte blev utsända?" De hade blivit utsända att predika frid och bota sjuka. Att de ska predika frid innebär att de ska predika evangelium, för detta är det budskap, ja det enda budskap som kan skänka människohjärtat frid, frid i dess djupaste mening. Naturligtvis förde de även lagens predikan, dess stränghet framgår när de till och med skakar av sig dammet från den stad som förkastar ordet från Herren Jesus. När de nu var ute på Jesu uppdrag och förkunnade evangelium, då blev det en andlig kamp och strid, såsom det alltid blir när Guds Ord kommer, när evangelium ljuder och för människor till tro. Och deras villkor verkade inte vara de lättaste: "Se, jag sänder er som lamm in ibland vargar. Ta inte med er någon börs eller lädersäck eller några sandaler." Ligger det inte märke i denna utsändning med dessa villkor en antydning, ja en lektion: Jesu lärjungar, Kristi Kyrka på jorden äger för sitt uppdrag inget yttre, ingen jordisk makt och glans; hon får möta motstånd, ja hat och förföljelse och det fridens budskap hon förkunnar betraktas som anstötligt och dåraktigt. Men Jesus sa några märkliga ord innan han sände ut dem, några ord som ger hopp och kraft och som bär deras förkunnelse, då och alltid, intill tidens slut: "Den som lyssnar till er lyssnar till mig, och den som förkastar er förkastar mig. Och den som förkastar mig, han förkastar honom som har sänt mig." Med de orden hade de gått ut och nu kom alltså tillbaka, fyllda av glädje. Ja glädje framstår som något av ett huvudord i vår predikotext – trefaldigt! Här förkunnas till tröst och glädje för Jesu lärjungar, för Kristi kyrka makt och beskydd och evigt liv.

Jesus har lovat sin kyrka makt och myndighet – men inte en världslig makt

Lärjungarna hade sänts ut tomhänta och maktlösa, men de hade tydligen utövat en märklig makt. Deras glada utrop: "Herre, till och med de onda andarna lyder oss i ditt namn." tyder på att här skedde något utomordentligt ovanligt. Men nu behöver här då höjas ett varningens finger: Det finns alltid en frestelse att vilja se något extraordinärt, något utöver det vanliga kristenlivet. Men märk väl att här gick dessa lärjungar på Jesu uttryckliga uppdrag och kallelse, "i ditt namn". Kom ihåg Jesu ord: "Utan mig förmår ni ingenting", utan Jesu kallelse och uppdrag har vi inget löfte. Men när en lärjunge säger eller gör något på Jesu befallning, då sker det och vi ska tro att det är så. Han har gett sina lärjungar, sin kyrka ett maktmedel, Guds Ord, evangelium. När prästen döper, när han avlöser, när han konsekreter brödet och vinet, då gör han det därför att Kristus har befallt att göra detta. Därför tvivlar vi inte utan vi tror, att den döpte verkligen blir född på nytt, att våra synder verkligen blir förlåtna, att det verkligen är Kristi kropp och blod som vi får äta och dricka, till syndernas förlåtelse – därför att Kristus har sagt och förordnat så. Han sa: "Döp dem i Faderns och Sonens och den heliga Andes namn." Han sa: "Jag ska ge dig himmelrikets nycklar." Han sa: "Gör detta", välsigna brödet och vinet, ät och drick!

Lärjungarna är alltså entusiastiska när de kommer tillbaka till Jesus, men han dämpar ner dem en liten aning – men bara lite, glädjen ska inte tas ifrån dem. Men varför blev de, som kom med fridens och glädjens budskap, indragna i en sådan andlig strid "mot ondskans andemakter i himlarymderna"? Det har sin förklaring, säger Jesus: "Jag såg satan falla ner från himlen som en blix". Vad menas? Går vi till Uppenbarelseboken kap.12 ser vi sambandet. Satan blev utkastad från himmelen ner till jorden, och därför heter det i vers 12: "Ve dig, du jord och du hav! Djävulen har kommit ner till er i stor vrede, eftersom han vet att hans tid är kort." Vi skulle också kunna uppfatta detta att satan kom som en blix från himlen som något aktivt. Han ser sitt välde hotat när Jesu lärjungar kommer och predikar evangelium, och då är han inte överksam en enda minut. Detta är sannerligen ett varningens ord till dem och till oss. "Djävulen, er motståndare, går omkring som ett rytande lejon och söker vem han må uppsluka." Till en kraftig uppmuntran för oss, ja för hans trogna i alla tider, säger då Jesus: "Jag har gett er makt och myndighet att stå emot fiendens hela välde". Visserligen är det så att hela världen

ligger i den ondes våld, men Kristi kyrka har fått makt och medel här på jorden att stå honom emot. Och medlet, maktmedlet heter *evangelium*, en Guds kraft till salighet för var och en som tror.

Detta är en stor tröst och glädje för Guds barn, för Jesu lärjungar.

Jesu har lovat sin kyrka och församling skydd och värn

Orden i vers 19 klingar märkligt: *"Se, jag har gett er makt att trampa på ormar och skorpioner ... Ingenting ska någonsin skada er."* Vad ska vi tänka om detta, hur ska vi förstå det? Vi bör fatta det både konkret, personligt för den kristne och övergripande, andligt för kyrkan och församlingen.

Aposteln Paulus fick personligen erfara detta då de efter skeppsbrottet räddat sig iland och en giftorm högg honom i handen, utan att det lände honom till någon skada. Även om detta inte är det normala för alla kristna, så utsäger dock Jesu löfte att varje troende lever under Guds beskydd, varhän livet än bär oss. Men, och detta är viktigt, med detta har Herren inte gett oss något frikort att vara slarviga och oförsiktiga. Det står också skrivet: "Du ska inte fresta Herren, din Gud." Han har gett dig förstånd och förnuft så att du kan se och lära känna och undvika farligheter.

Det som gäller den kristne i smått gäller även församlingen i stort. Då går vi åter till Uppenbarelseboken 12 och ser hur den gamle draken i raseri förföljer kvinnan, d.v.s. församlingen men inte förmår uppsluka henne. Hon lider nöd och betryck men blir dock bevarad. Härvid bör vi även tänka på Matteus 10:28, om att vi inte ska frukta dem som väl kan dräpa kroppen men som inte förmår dräpa själen. När draken inte kunde utplåna kvinnan, församlingen, går han till angrepp mot hennes barn. Detta har otaliga martyrer i kyrkans historia fått erfara och detta hör inte bara till det förflutna. Även idag pågår regelrätta förföljelser mot de kristna. Ja, kyrkan får lida på många sätt, yttre politiska förföljelser, intellektuella förföljelser där ateister kan mana upp en väldig energi i kamp mot den Gud man inte tror existerar, och till allt detta kommer kyrkan under alla tider att vara plågad av villolärare som försöker länka in henne på människoreligionernas breda väg. Mitt i dessa trångmål står hon dock under Jesu löfte: *"Helvetets portar ska inte bli henne övermäktiga."*

Detta är ännu en stor tröst och glädje för Guds barn, för Jesu lärjungar.

Jesus har gett sina lärjungar det största av alla löften: evigt liv

Till sist ger oss Jesus här de rätta proportionerna, när han säger: *"Men gläder inte så mycket över att andarna lyder er, som över att era namn är skrivna i himmelen."* I Uppenbarelseboken 20 kallas det att vara skriven i livets bok. Men vem står skriven där? Den boken är oåtkomlig för oss. Hur ska du då få veta om du står där? Du kan vända dig till Rom och av påven få lära dig den katolska frälsningsvägen, eller du kan vända dig till många predikanter och få lära dig den pietistiska frälsningsvägen. Men se, det märkliga är att dessa visar sig i grund och botten lära samma sak. Hur olika de än må predika så blir till sist ändå syndaren hänvisad till lagens väg: "Nåden i Kristus, jo visst, absolut, **men ...**" Kvar blir då den gnagande frågan: Har jag verkligen gjort tillräckligt??? Och hur ska den arme syndaren någonsin kunna bli viss om detta – utan att bli en farise?

Lyssna inte på deras råd! Gud har även en annan bok, en som är öppen och tillgänglig, den boken heter Bibeln. Vill du få svar på om du är skriven i den stängda boken i himmelen, gå till den öppna boken här på jorden. Gå till NT, gå till Joh. 3:16 och begrunda vad där står: "var och en som tror på honom". *Var och en*, inte bara vissa! Som *tror på honom*, inte: som presterat tillräckligt! Jesus säger ju själv: "Den som tror på mig ska leva om han än dör", dvs ha evigt liv, dvs står skriven i livets bok. Han sa: den som *tror på mig*, inte den som tror och uppfyller vissa villkor. Han som själv är Livet, han kommer till dig i dopets vatten, i avlösningens ord, i altarets bröd och vin, och han kommer med samma nådens ord, det eviga livets ord. Kort och koncist finns svaret på frågan "Hur ska jag veta?" sammanfattat i Luthersk Psalmbok 731:5 *"... Jag blott på dig vill blicka, Mitt nådaval att se, Av dig mig vederkvicka. Ack må det ständigt ske!"* Så vilar hela vår salighet, din och min salighet från början till slut på Jesus Kristus och hans förtjänst – Kristus allena! Av nåd allena! Genom tron allena!

Detta är den största tröst och glädje för Guds barn, för Jesu lärjungar. Amen.

Nämn mig Jesus, han är livet, Han är min rättfärdighet. Han sitt liv för mig har givit, Mig förvärvat salighet.